చిన్ని

చిన్ని చిన్నది. పద్దానుగేళ్ళుండవచ్చు. కొందరు పాతికేళ్ళు వచ్చినా అంత వయస్సు ఉన్నట్లు అనిపించరు. కొంతమంది పదిహేనేళ్ళకే పాతికేళ్ళ వాళ్ళలాగా కనిపిస్తారు. కారణం పెద్దగా ఏమీ ఉండనక్కరలేదు. వాళ్ళ శరీర తత్త్వాలు వాళ్ళవి.

చిన్ని చిన్నదే అయినా పెద్దదాని లాగా కనిపిస్తుంది. వయస్సుకు మించిన శరీరం. అకస్మాత్తుగా చూస్తే, బట్టలవల్ల, పసిదే అనిపిస్తుంది కానీ పరకాయించి చూస్తే, పెద్దదే అనిపిస్తుంది.

చిన్ని వేసుకొన్న లంగా జాకెట్టు ఈనాటివి కావు. ఇక్ష్వాకుల కాలం నాటివి. పడిపోయిన కోట గోడల్ని చూచినట్లే ఉంటుంది. కనీసం చిన్ని మరీ చిన్నదిగా ఉన్నప్పుడయినా కుట్టించి ఉండాలి. లేదంటే చిన్నికంటే మరీ చిన్న పిల్లలవి దానం చేసి అయినా ఉండాలి.

చిన్నికి అమ్మానాన్నా ఇచ్చారో, ఆ దేవుడే ఇచ్చాడో కాని మంచి కను ముక్కు తీరు. చూడ ముచ్చటయిన ముఖం. కళ్ళలో గమ్మత్తయిన కాంతి ఉంది. జుత్తు రేగి ఉన్నా బాగానే ఉంటుంది. చెమట పట్టి ఉన్నా చక్కగా ఉంటుంది. ఎప్పుడు చూచినా మళ్ళీ చూడ బుద్ధి పుడుతుంది. అంత చక్కని ముఖం.

పేచీ అంతా బట్టలతోనే వచ్చింది. చిన్నికి మొత్తం రెండు లంగాలు, రెండు జాకెట్లు ఉన్నాయి. వాటిని మార్చిమార్చి వేసుకొంటుంది. అయినా అన్నీ ఒకేవిధంగా ఉంటున్నాయి. ఏవీ సరిగ్గా సరిపోవటంలేదు. బిర్రు అయిపోయాయి.

చిన్ని శరీరం ఒక సంవత్సరం నుంచి వ్యాకోచించటం మొదలయింది. అంతకుముందు ఈ బట్టలే బాగా వంటికి సరిపోయాయి, అతికినట్లుండేవి. ఈ మధ్యే, ఇవి మరీ చాలకుండా అయిపోయాయి. చేతి పిక్కల దగ్గర జాకెట్టు తుపాకీ దెబ్బకు చీలిపోయిన కాగితంలాగా చిరిగిపోయింది. దానికి అతుకులూ పనిచేయటం

లేదు. కుట్టు ఉపయోగంలేదు. మళ్ళీ చిరిగిపోతుంది. నిజానికి ఆ లంగా జాకెట్లలో మొదటి బట్టకంటే తరవాత చేరిన మాసికలే ఎక్కువ. మాసికలు బాగున్నాయి. అసలు బట్టే అంతంత మాత్రంగా ఉంది.

తోమిన పాత్రలన్నీ దొడ్డిలోంచి ఇంటి గడపలోకి చేర్చి నిలబడితే జాకెట్టు పటపట మంటుంది. చిరుబురు మంటుంది. చిరుగుతుంది, చిట్లుతుంది. లంగా అయినా అంతే ! జాకెట్టు అయినా అంతే ! కూర్చుంటే నేరం. నిలబడితే తప్పు. వంగుంటే ప్రమాదం. నడిస్తే దేశ ద్రోహం. చిరిగి ఊరుకొంటున్నాయి.

చిన్నికి ఓ చిన్న సత్యం తెలియక పోలేదు. నెమ్మదిగా కదిలినా, ఒద్దికగా ఒదిగినా, బట్టలు చిరగవు. పరపరలాడవు. పెరపెరలాడవు. అందుకని జాడించి నడువదు. కాళ్ళూ చేతులూ ఇష్టం వచ్చినట్లు ఆడించదు. చీమలు చచ్చిపోతాయేమో అన్నంత భద్రంగా కదులుతుంది, కూర్చుంటుంది, లేస్తుంది.

అయినా దేవుడు లంగా జాకెట్టుల ఆయుష్షు హరించాడో ఏమో, మాట్లాడితే పోతామంటున్నాయి. పిలిస్తే ఏడుస్తున్నాయి. తలిస్తే కయ్యిమంటున్నాయి.

నడిచేటప్పుడు నిటారుగా నిలబడి నడిస్తే చికాకుగా ఉండటంతో వంగి, మునగర దీసుకొని, తల గుండెల్లో దాచుకొని, చేతులు కాళ్ళు అవసరాన్ని మించి కదపకుండా, నడిచినట్లు కాకుండా దొర్లినట్లుగా వస్తూ పోతూ ఉంది చిన్ని.

చిన్ని సమస్య రోజు రోజుకూ పెరిగిపోతూ ఉంది. బట్టలు చిరిగిపోవాలని నిర్ణయించుకొని కఠోర నియమం పాటిస్తూ నిరాహారదీక్ష కొనసాగిస్తున్నాయి. ఈ బట్టలెలా చిరగవో చూస్తామని శరీరం అన్ని వైపులా నుంచి దండయాత్ర చేస్తూ ఉంది. ఈ సంఘర్షణ నుంచి తప్పుకోవాలని చిన్ని చిన్ని మనస్సు గట్టిగా పెద్దగా కోరుకొంటూ ఉంది. కానీ ఏం ప్రయోజనం ? చిన్ని కోరిక చిన్నదే అయినా తీరటంలేదు. తీరక అది కొండంత సమస్య అయి కూర్చుంది.

చిన్ని నాన్న రిక్షా తొక్కుతాడు. తల్లి పాచి పని చేస్తుంది. పది మంది పిల్లలు. చిన్ని చిన్నప్పుడు చిన్నదే కాని ఇప్పుడు పెద్దది. పది మందిలో పెద్దది

చిన్నికి శరీరం మీద బట్టలయినా ఉన్నాయి. చిన్నవాళ్ళకు అవి కూడా లేవు. గోచీ గొంగడీ లేకుండా పరమేశ్వరుల్లా వాళ్ళు తిరుగుతూ వుంటే చిన్నికి సిగ్గుగా ఉంటుంది కాని, వాళ్ళకేం లెక్కా పత్రం లేకుండా ఉంటుంది.

తనకు ఈ మాత్రం బట్టలయినా ఉన్నాయని ఆనందించాలో, వాళ్ళకు లేవని దుఃఖించాలో చిన్నికి తెలియదు.

తను పనిచేసే ఇళ్ళల్లో ఒక యింట్లో పాప అచ్చంగా తనంతే ఉంటుంది. ఎంత ఎగురుతూ దూకుతూ పడుతూ లేస్తూ ఉంటుందని. తనకూ అలాగే ఉండా లని ఉంటుంది. కానీ బట్టలు ఒప్పుకోవు. మాట్లాడితే నవ్వుతాయి. లేదంటే ఏడు స్తాయి. కానీ శబ్దం చేయకుండా మాత్రం ఉండవు.

నెమ్మదిగా పనిచేస్తున్నట్లు కనిపించి, ఇంటి యజమానురాళ్ళు కోపగించు కోవటం లేకపోలేదు. 'ఏమిటా వయ్యారం, తొందరగా అడుగేయ్' అనటం వింది. 'ఏం పోకిళ్ళు పోతున్నావే గబగబా నడువ్' అనటం వింది. 'ఏం వళ్ళు కొవ్వెక్కిందా? ఏమిటా నడక' అనటమూ వింది. 'ఏమిటా మహారాణి చమత్కా రాలు చూచిరా' అనటాన్నీ వింది. 'ఏం వళ్ళు చిమచిమ లాడుతా వుందా? తొంద రగా తగలడు' అన్నవాళ్ళూ ఉన్నారు. వాళ్ళంతా ఆడవాళ్ళే! తన లాంటి బిడ్డలు వాళ్ళకూ ఉన్నారు. తన ఇబ్బంది ఏమిటో వాళ్ళకు తెలియటం లేదో, తెలిసినా పట్టించుకోవటం లేదో, పట్టించుకొనే అవసరం అవకాశం లేవో ఏమోకాని తన సమస్య ఎవరికీ అర్థం కాలేదు. తన గోల ఎవరికీ అంతు పట్టటం లేదు. తిడుతూ కూడా చిన్ని పనిచేసే ఇళ్ళ ఆడవాళ్ళు ఆ అమ్మాయిలో పరిణామం గుర్తించపోలేదు. చిన్ని శరీరంలోకి వయ్యారాలు రావటం, పోకిళ్ళు చేరటం, కొవ్వెక్కటం, మహారాణి చమత్కారాలు చోటుచేసుకోవటం, చిమచిమలాడటం - అనుభవం ఉన్నవాళ్ళందరూ అర్థం చేసుకోగలిగారు. ఈ విషయాలు చిన్ని ఎక్కడ గుర్తించకుండా పోతుందోనని వాళ్ళు తిడుతూకూడా గుర్తు చేస్తున్నారు. రోజు ఇదే తంతు! చిన్నికి అవి తిట్లుగా అనిపించటం లేదు. రామ్మా, పోమ్మా అన్నంత మామూలు మాటలు అయిపోయాయి. తిట్టినకొద్దీ, చీమ నడకలు నత్త నడకలు నడుస్తుంటే వాళ్ళకు మరింత తిక్కరేగేది. వాళ్ళు తిడుతున్నారని చిన్నికి తెలుసు ఉప్పూ కారం తింటున్న వళ్ళే కదా రోషం కూడా ఉంది. కానీ ఏం

లాభం? కదిలితే పర్రు. మెదిలితే బిర్రు! అందుకే ఈ కదలిక. కాలం గడిచిన కొద్దీ శరీరం స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలతో వికసిస్తుంటే, వ్యాకోచిస్తుంటే బట్టలు ముడుచుకొంటూ, సంకోచిస్తూ ఉన్నాయి. అందుకే చైతన్య పదార్థమయిన చిన్ని శరీరం చిన్నిని స్థాణువులా మారుస్తూ ఉంది. నెమ్మదిగా ఉండటమే కాదు, కదల కుండా ఉండటం నేర్పుతూ ఉంది. తనను తాను కట్టి పడేసుకొన్నట్లు చేసుకొంటూ ఉంది. ఎవరూ అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించటం లేదని చిన్ని దిగులు. చెప్పుకోలేదు. చెప్పనలవిగాని సిగ్గు. ఎవరూ గుర్తించరు. ఎవరి తొందరలు వాళ్ళవి. చెప్పుకోలేక, దాచుకోలేక అవస్థపడుతున్న చిన్ని, సామాన్యులకు అర్థం కాని బండ. పని చేసే ఇళ్ళలోని మగవాళ్ళు చిన్నిని చూచి, ఒకసారి చూచి, మరో సారి చూచి వెళ్ళటం చిన్ని గమనించింది. చిన్నిని ఇంటి మగవాళ్ళు ఇష్టం వచ్చి నట్లు చూస్తున్నారని ఆడవాళ్ళుగుర్తించటమూ చిన్ని తెలుసుకొంటూ ఉంది. ఈ సందర్భాలలో చిన్ని మరీ కుంచించుకుపోవటం చిన్నికి మాత్రమే తెలుసు. తొందరగా తగలబడమని తిట్టటం మాత్రమే ఆడవాళ్ళకు తెలుసు.

యజమాని కూతురు తన ఈడుపాప వేసుకొనే లంగా జాకెట్టు ఓణీ చిన్నికి కావాలని పించింది. బాగుంటాయనిపించింది. ఇస్తే అనుకొంది. వాటిని అదేపనిగా చూడటం ఇష్టంగా కూడా ఉండేది. అట్లాచూడటం ఆ పాపకూడా గమనించింది. 'నాబట్టలు బాగున్నాయా?'అని అడిగింది. అవునని చిన్ని జవాబు చెప్పింది కూడా ఒకరోజు నీ పాతబట్టలుంటే నా కిమ్మని చిన్ని నోరుతెరిచి మొదటి సారిగా, జీవితంలో మొట్టమొదటి సారిగా అడిగింది. ఇస్తే సంతోషించేది. ఇవ్వకపోతే మామూలుగా ఉండేది. ఇచ్చి తిట్టినా సంతోషించేది. ఇవ్వకుండా తిట్టింది. 'నా బట్టలమీద పడ్డాయా నీ చూపులు దొంగ ముండా' అంది. అందుకు ఏడ్చింది చిన్ని. తాను దొంగా కాదు. ముండా కాదు అనుకొంది. అసలు పెళ్ళికానిదే ముండ ఎలా అవుతుంది అనుకొంది. తాను దొంగముండా అంటే ఆ అమ్మాయి ఊరుకుంటుందా? ఓర్చుకొంటుందా? చిన్ని ఆలోచింప సాగింది. అసలు తాను వాళ్ళఇంట్లో ఎందుకు పాచిపని, పాత్రలుతోమి, కడిగి, తుడిచి పెట్టేపని చేస్తుంది, ఆ అమ్మాయి తమ ఇంట్లో పనిచేస్తే ఎలాఉంటుందో, తనెంత ఔదార్యంతో లంగాలు, జాకెట్టులు, ఓణీలు ఇస్తుందో. చిన్ని ఆలోచించుకోసాగింది.

ఆరోజు రాత్రంతా చిన్నికి కంటిమీద కునుకులేదు. కప్పుమీద, వాసాల మీద చూపు నిలిపింది. చీకట్లో ఏమీ కనిపించలేదు. కానీ చిన్ని చాలా చూడటం మొదలయ్యింది.

ఉదయం నిద్రలేస్తూనే నాన్న చాపమీద పక్కగా అతడి తలగుడ్డ చూచింది. రిక్షా తొక్కేటప్పుడు ఎండ తగలకుండా ఆ గుడ్డ తలకు చుట్టు కొంటాడు. అది తీసుకొంది. విప్పింది. పొడుగు చూచింది.

తన తండ్రి రిక్షా తోలితే వచ్చే డబ్బు తక్కువేంకాదు. వచ్చేది ఎక్కువే కాని, ఇంటికి తెచ్చేది, ఇంట్లో ఇచ్చేదీ తక్కువ. తండ్రి తాగటం తప్పనికూడా చిన్ని అనుకోదు. కష్టపడేవాడు తాగి తీరాలని చిన్నికో చిన్న విశ్వాసం.

ఇన్ని నోళ్ళు తినాలి. తండ్రి సంపాదన అంతంత మాత్రం. అమ్మతో కలిసి ముగ్గురు పాచి పనులు చేస్తున్నారు. ఆ యిళ్ళలో చద్ది ఉంటే పెడతారు. పిల్లలు పొద్దున్నే తినటానికింత రోజూ దొరుకుతూనే ఉంటుంది కానీ, ఎవరు మాత్రం వండి, వార్చి, పారేసుకోవటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. బియ్యం ధర మండిపోతూ ఉంది. వాళ్ళూ నెల జీతగాళ్ళు. వచ్చిన దాన్ని అన్నిటికీ సర్దు కోవాలి. అందుకోసం రైతులిళ్ళలో లాగా ఉద్యోగుల ఇళ్ళలో చద్ది దొరకదు. అడుగూ బొడుగూ ఉంటే ఇంత పుల్నీళ్ళు తాగుతున్నారు కానీ కడుపు నిండడం లేదు.

తండ్రి తిండే పెట్టలేకుండా ఉన్నాడు. ఒక్క రోజు బాగా తింటే నెల రోజులు పస్తుగా ఉంది పని. నలుగురూ కష్టపడుతుంటేనే నోటికీ, చేతికీ అందటం లేదు. చేతి కెక్కి వచ్చిన మగ పిల్లలు రాలుగాయల్లా తిరుగుతున్నారు పనీపాటా లేదు. ఇంటిపట్టున ఉండరు. ఏమన్నా పని చేయండ్రా అంటే ఇంటికే రారు. వెదికి తెచ్చుకోవటం ఒక పని అయి కూర్చుంటుంది.

తండ్రి తలగుడ్డ ఓణీగా వేసుకొంది చిన్ని. చుట్టూ చూచుకొంది. బొడ్లో దోపిన కొంగు ఊడుతుంటే మళ్ళీ నెట్టింది. బట్టంతా లోనికి పోతుంటే కొంచెం పీకింది. పైట భుజం మీద చాలక, నిలవక పోతుంటే, కొంచెం లాగి, కొంచెం వదులుచేసి వేసుకొంది. తనను తాను చూచి నవ్వుకొంది. గాలిలో తేలినట్లుంది.

ఓణీ వేసుకొంటే నడక వేగం పెరిగింది. పొద్దున్నే - చాలా ముందుగా - పాచి పని ప్రారంభించింది.

ఈ ఆనందం ఎంతోసేపు నిలవలేదు. యజమానురాలు వచ్చి 'మీ నాన్న పిలుస్తున్నాడు' అంటే వెళ్ళింది. 'నాకు తలగుడ్డ లేదే' అన్నాడు. 'నువ్వు తెచ్చావా' అన్నాడు. చూస్తూనే ఉన్నాడు. 'ఊ' అంది. తల వంచుకొంది. తండ్రి వెళ్ళలేదు. 'నా కింకొకటి లేదు' అన్నాడు. 'ఇది కావాలా?' అంది. 'నీకో?' అన్నాడు. 'నీకు ఓణీ బాగుంది' అన్నాడు. 'కావాలా?' అంది. 'మరినీకో' అన్నాడు. 'నా కొద్దులే' అంది. 'ఉంచుకో' అన్నాడు. అన్నాడు కానీ వెళ్ళలేదు. 'తీసుకో' అంది కానీ ఇవ్వలేదు. ఎవరూ కదల్లేదు. పొద్దున్నే ఎండ మొదలయింది. వొళ్ళు చిటపటలాడుతూ ఉంది. చిన్ని ఓణీ తీసి తండ్రికిచ్చింది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. తండ్రి తల గుడ్డ తీసుకొన్నాడు. ఏమీ మాట్లాడలేదు. చిన్ని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఏడుస్తూ తుడిచి వెళ్ళిపోతున్నాడు. తండ్రి కళ్ళు తుడిచింది. వెళుతున్న తండ్రిని చూచింది. తల గుడ్డతో కళ్ళుతుడుచు కొంటున్నాడు. లంగాతో కళ్ళు అద్దుకొంది చిన్ని.

ఇది యజమానురాలు చూచింది. చిరిగిపోయిన చీరె ముక్క తెచ్చిఇచ్చింది. 'వేసుకో' అంది. ముక్క కొన బొడ్లో చెక్కింది. భుజం మీద సవరించింది. చిన్ని యజమానురాలి ముఖంలోకి చూచింది. అమ్మ కనబడుతూ ఉంది. అమ్మ చూపు ఉంది. 'అమ్మా' అంది చిన్ని. కాళ్ళ మీద పడింది. లేవనెత్తుతున్న చేతుల్లో అమ్మ చేతులున్నాయి. అంత బలం, అమ్మ చేతులకులేదు. కానీ, అంత ప్రాణం ఉంది.

ఆ రోజు ఇంటికి వెళుతున్నప్పుడు ఇంటివాళ్ళ అబ్బాయి కాలేజీలో చదువు కొంటున్నవాడు. 'చిన్నీ' అని పిలిచాడు. 'ఏం?' అంది. 'ఇటురా' అన్నాడు. 'ఎందుకూ' అంది. 'చెబుతాగా' అన్నాడు. 'చెప్పు' అంది. 'నీకు ఓణీ కావాలా?' అన్నాడు. చిన్ని అవుననలేదు. 'లంగా కావాలా' అన్నాడు. చిన్ని మాట్లాడలేదు. 'జాకెట్టు కావాలా' అన్నాడు. ఊ అనలేదు. 'కొత్తవి' అన్నాడు. తలెత్తిచూచింది. 'సిల్కువి'. చూస్తూ ఉంది. 'కుట్టినవి'. ముఖంలోనే ఉన్నాయి చూపులు. 'రేపు తెస్తా'. నేల చూపులు చూస్తూ ఉంది. వాళ్ళ అమ్మ అటు రావటం చూచి వెళ్ళి పోయాడు. చిన్ని ఇంటికి పోయింది.

తోవలో ఆ రోజు చాలామందిని చూచింది చిన్ని. చీరెముక్క ఓణీ ఉంది కదా! తలెత్తి నడుస్తూ ఉంది. అందువల్ల చుట్టూ చూసింది. సినీమాకు వెళుతున్న జంటలు చాలామంది కనిపించారు. భర్తవెంట ఉన్న భార్యకు అందం అధికమవుతుంది అనుకొంది చిన్ని. అందువల్ల భర్త ఉన్న భార్యలు చాలా ఇష్టమయ్యారు. వాళ్ళబట్టలు బాగున్నాయి. పెళ్ళయితే చీరెలు వస్తాయి. కావాలనుకొంటే ఓణీలు వేసుకోవచ్చు కూడా. చీరె, జాకెట్టు, చెప్పులు, గాజులు, బొట్టుదాకా అన్నీ ఒకే రంగువి చిన్నికి ఆశ్చర్యం కలిగించాయి. అసలు బట్టలుంటేనే గొప్ప. కొత్తవయితే మరీ గొప్ప. విలువయినవయితే ఇంకా గొప్ప-ఒకే రంగువైతే-ఓ య్యబ్బో చెప్పటానికి సాధ్యం కాదు.

తోవలో స్త్రీలు నడుస్తుంటే పూలు నడుస్తున్నట్లుంది. సీతాకోకచిలుకలు కదిలినట్లుంది. పట్టణం ఉద్యానవనం లాగా పరిమళంతో. రంగులతో విచిత్రంగా ఉంది. చిన్ని తనకొక భర్త అనుకోవటానికి ధైర్యం చాలటంలేదు. సొంత లంగా లేని తాను సొంత భర్త అనుకోవటం సాధ్యం కానట్లు అనిపించింది. కానీ పెళ్ళి, భర్త, బట్టలు, తలుచుకొటుంటే పాచిపని చేసే ఇంటిలోని అబ్బాయి గుర్తుకు రాసాగాడు.

నాన్న ఎప్పుడన్నా ఒకరోజు చీరె తెచ్చి అమ్మకు ఇవ్వటం చిన్ని చూడక పోలేదు. ఆ రోజు పూలు కూడా తెచ్చేవాడు. తలలో కూడా పెట్టేవాడు. సుతారంగా నవ్వేవాడు. ఆ నవ్వు చిన్నికెంతో ఇష్టం 'ఎవరయినా తన తలలో పూలు పెట్టటం' సుతారంగా నవ్వటం ఇష్టమే! ఎవరు? అనుకొంటుంటే ఆ అబ్బాయి గుర్తుకు రాసాగాడు.

ఆ రోజు రాత్రి చిన్నికు నిద్రపట్టలేదు. దిక్కులు చూస్తూ ఉంది. చెల్లెళ్ళు దిక్కుకొకరు చెదిరి నిద్రపోతున్నారు. అమ్మానాన్నా అవతల పక్కకు పడుకొన్నారు. అందరూ ఒకచోటే. అమ్మ చీరెకూడా చిరిగింది. మాసికలు ఎక్కువయ్యాయి. తండ్రి అటూ ఇటూ దొర్లుతూ నిద్రపోతున్నాడు. ఎప్పుడయినా అమ్మమీద చేయి వేస్తున్నాడు. నిద్దట్లోనే అమ్మ ఆ చేయి తీసి పక్కకు పెడుతూ ఉంది. చిన్నికి నిద్ర రావటం లేదు. బుడ్డి వెలుతురు మసకగా ఉంది. కాని సూర్యుడు గుడిసెలో ఉన్నట్లే అంతా కనబడుతూ ఉంది.

భర్తే భార్యకు బట్టలిస్తాడు. బట్టలిస్తే భర్తే! తీసుకొంటే భార్యే! చిన్ని ఆలోచింపసాగింది. అబ్బాయి గుర్తుకు వస్తున్నాడు.

చిన్ని ఉదయమే పాచిపనికి పోయింది. అబ్బాయి ఎదురుగా వచ్చాడు. ఇంట్లో ఎవరూ లేవలేదు. 'చిన్నీ' అన్నాడు. 'ఊ' అంది. 'బట్టలు తెచ్చా.' 'ఊ' అంది. 'అదె సరిపోతుంది'. 'ఊ' అంది. ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

'బట్టలిస్తే భర్తే!' అంది. 'ఆఁ' అన్నాడు. 'పుచ్చుకొంటే భార్యే' అంది. అబ్బాయి నవ్వాడు. 'అదేం లేదు' అన్నాడు. 'ఊరికే - ఉత్తినే - ఉత్తుత్తినే' అన్నాడు. చిన్ని దిక్కులు చూసింది. దిక్కు తెలియలేదు. 'ఇంటికి పోయేటప్పుడు తీసుకుపో. ఎవరూ చూడకుండా.' చిన్ని మాట్లాడలేదు.

ఆ రోజంతా ఏమీ పనిచేయ బుద్ధి పుట్టలేదు. ఏడుపు వచ్చినట్లుంది. భయంగా ఉంది. బద్ధకంగా ఉంది. పరధ్యానంగా ఉంది. అబ్బాయిమీద కోపం. బట్టలమీద ఆశ.

చిన్ని ఇంటికి వెళుతున్నప్పుడు అబ్బాయి చెట్టుచాటుకు పిలిచాడు. అక్కడ ఎవరూ లేరు. చుట్టూ చూసింది. అబ్బాయి చేతిలో కాగితం సంచి ఉంది. అందులో బట్టలు ఉండి ఉంటాయి.

చిన్నికి భయంగా ఉంది. బెదురుగా ఉంది. కాళ్ళు ఆడటం లేదు. పోదాం అనుకొంటుంది. వద్దు అనుకొంటుంది. దిక్కులు చూస్తూ ఉంది. అబ్బాయి పిలుస్తున్నాడు. సంచిచూపించాడు. సంకోచంగా వెళ్ళింది చిన్ని.

ఎక్కడా ఎవరూలేరు. సంచి చేతికిచ్చాడు. ఏమున్నాయో చూద్దామని చిన్ని తాపత్రయం. భుజంమీద చేయివేశాడు. చేయిచూసింది. ముఖంచూసింది. సంచిచూడబోయింది. రెండో భుజంమీద రెండోచేయి వేశాడు. చేయిచూసింది. చేతులు చూసింది. ముఖం చూసింది సంచిచూడ బోయింది. వంట్లో నెత్తురు చల్లబడు తున్నట్లు అనిపించింది. కంఠం మీద మంచు గడ్డ పడ్డట్టు ఉంది. సంచి చూడ లేదు. మెడ చూసుకొంది. వెనక్కు జరిగింది. మెడ విదిలించింది. చేతులు జారిపోయాయి. సంచి చూసింది. జాకెట్టు పిట్లుతున్నట్లనిపించింది. సంచిలోపల చూడలేదు. 'ఇదిగో' అంది. సంచి ఇస్తూ ఉంది. అబ్బాయి తీసుకోలేదు. 'ఒక్కసారి' అన్నాడు. 'ఇదిగో' అంది. సంచిని చిన్ని

వదిలేసింది. అబ్బాయి పుచ్చుకోలేదు. కిందపడింది. ఎవరూ తీయలేదు. చిన్ని వెనక్కు నడిచింది. 'మాట' అన్నాడు. చిన్ని వినలేదు. వినిపించుకోలేదు. వెనుతిరిగింది. వరండా దాటి వెళ్ళిపోయింది.

కిందపడ్డ బట్టల సంచిని పైకి తీస్తున్నప్పుడు వెనుక నుంచి తల్లి వచ్చి సంచి అందుకొంది.

ఆ రాత్రి ఇంట్లో పడుకొన్న చిన్నికి నిద్రరాలేదు. కళ్ళు మూతలు పడలేదు.

పైకి చూస్తూ ఉంది. కప్పుదాటి పోయింది చూపు. శూన్యంలో నిలిచింది దృష్టి.

ఈ బట్టలెందుకు? చిన్ని చిన్నతలలో సూర్యుడే ఉదయించాడు.

ఈ శరీరమెందుకు? చిన్ని ఆలోచిస్తూ ఉంది.

ఉదయమే పాచి పనులకు బయలుదేరింది. చాలా తొందరగా పనులన్నీ ముగించుకొంది.

ఇష్టం వచ్చినట్లు కూర్చుంది. ఇష్టం వచ్చినట్లు లేచింది. నడచింది. పరుగెత్తింది. పడింది, లేచింది, చేతులు కాళ్ళు కదిపింది. కుదిపింది. ఇష్టారాజ్యంగా ఆడించింది. బట్టలు చిరుగుతున్నాయి. లెక్కలేదు.

చిరుగుల్లో శరీరం కనబడుతూ ఉంది. లెక్కలేదు, సంకోచంలేదు, బిడియంలేదు.

నలుగురూ చూస్తున్నారు. లెక్కలేదు, ఏమాత్రం భయంలేదు. చిన్ని తలెత్తుకొంది. తలెత్తుకొన్ని నడుస్తూఉంది.

చిరిగిన బట్టలోంచి శరీరం కనిపిస్తున్నా, ఏమాత్రం లెక్కాపత్రం లేకుండా తలాయించి, కాళ్ళు చాచి, రెక్కలు విదిలించి నడుస్తూఉంది.

చూడలేక, చూస్తూ ఉండలేక, చుట్టూ ఉన్నలోకం తలదించుకొంది.